

SARA STORM

Ihmisen ei ole
hyvä olla yksin

Sara Storm

Ihmisen ei ole hyvä olla yksin

SAGA Egmont

Ihmisen ei ole hyvä olla yksin

Cover image: Midjourney

Copyright ©2024, 2025 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727267876

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, DK-1120 Copenhagen

1.

– Onko tuo vihervarpunen? Senja arvuutteli ja katseli kahvikuppi kädessä keittiön ikkunasta puutarhaan. Koivun oksalla istui vihreä lintu, joka tuntui tuijottavan suoraan sisälle ja Senjaan. – Mitä muita vihreitä lintuja niitä onkaan? Viherpeippo, onko sellainenkin? Mistä varpusen ja peipon erottaa? Oliko se niin, että peipot ovat isompia? Tuo on vähän tuollainen jyrkevämpi...

Sanomalehteä toisella puolella pöytää lukeva Markku näytti siltä, ettei kuunnellut. Tai sitten esitti, ettei halunnutkaan kuunnella. Mökötti edelleen.

Senja nielaisi harmistuneena ja maistoi kahviaan, joka oli ehtinyt mukissa jo haaleta. Hän ei enää tiennyt, mitä seuraavaksi yrittäisi. Riidasta oli aikaa jo kaksi päivää, ja hän oli sen jälkeen mielestään tehnyt kaikkensa liennyttääkseen ilmapiiriä. Kovia sanoja oli vaihdettu, ja se e-alkuinenkin oli mainittu. Sen oli tehnyt Markku.

– Minusta meidän pitää erota, mies oli täräyttänyt. – Mitä

järkeä näin riitaisen pariskunnan on yhtä pitää. Molemmille parempi, että erotaan.

– Ei me olla mikään ”riitainen pariskunta”, Senja oli kieltänyt järkyttyneenä. – Harvoinhan me olemme riidelleet, en edes muista koska viimeksi tätä ennen.

Riita oli lähtenyt aika pienestä asiasta, Senjan tyttärelleen ostamasta syntymäpäivälahjasta, joka Markun oli pitänyt postittaa. Katrin 39-vuotissyntymäpäivä olisi ylihuomenna, ja toissa päivänä Senja oli löytänyt pakkaamansa postipaketin Markun auton takapenkiltä. Mies oli unohtanut viedä sen postitoimipaikkaan, vaikka oli pyhästi luvannut hoitaa asian. Nyt paketti ei ehtisi ajoissa Yhdysvaltoihin, missä tytär asui ja teki töitä tutkijana yliopistossa.

Sen sijaan, että Markku olisi ollut unohduksesta pahoillaan, hän oli ärtyneenä alkanut valittaa, miten kesä olisi kohta ohi, ja hän oli joutunut käyttämään sen tyhjänpäiväisyyksiin. Mies ei ollut muka ehtinyt kalastamaan eikä golfaamaan tarpeeksi, koska Senja oli juoksuttanut häntä kesäteattereissa ja taidenäyttelyissä.

Senjan mielestä syytös oli naurettava: pariin kesäteatteriesitykseen ja taidenäyttelyyn ei ollut mennyt yhteensä kuin muutamia tunteja kesästä. Sitä paitsi Markku oli kyllä rampannut tänä kesänä kavereiensa kanssa kaikenlaisissa menoissa huomattavasti enemmän kuin aiemmin. Milloin mies oli ollut matkalla raveihin, milloin huutokauppaan ja milloin veneilemään – eikä naisia kaihattu mukaan ikinä. Senja oli joutunut keksimään itselleen omaa tekemistä.

Syytöksiä oli sadellut puolin ja toisin, ja sen jälkeen tässä Markun omistamassa merenrantatalossa, jossa Senjakin oli ehtinyt asua jo liki kymmenen vuotta, oli ollut viileä tunnelma. Markku ei ollut riidan jälkeen puhunut Senjalle juuri mitään. Eilen Senja

oli kysynyt, haluaisiko mies, että he kävisivät vielä rauhallisesti läpi kaikki erimielisyydet, mutta Markku oli ravistanut päätään umpimielisen näköisenä.

– Ei tällainen pattitilanne kyllä käy, Senja sanoi nyt ääneen. – Tämähän on ihan kamalaa elämää ja olemista.

Nyt Markku reagoi. Hän nosti katseensa sanomalehdestä ja otti lukulasit pois päästään.

– Siitä minä olen ihan samaa mieltä, hän sanoi.

– Hyvä, Senja sanoi helpottuneena siitä, että mies oli viimeinkin päättänyt puhua. – Minä olen yrittänyt käyttäytyä ja puhua ihan normaalisti. Haluaisitko sinäkin yrittää? Vai onko jotain, mitä haluat selvittää sitä ennen? Minä en kannan enää kaunaa siitä paketista. Aikuinen ihminenhan Katri on, eikä se häntä hetkauta, jos lahja tulee muutaman päivän myöhässä. Pääasia, että tämä mykkäkoulu lakkaa ja voidaan olla taas tavallisesti.

Markun reaktio yllätti Senjan täydellisesti. Sen sijaan, että mies olisi myötäillyt häntä, tämä paiskasi mustasankaiset lukulasit, joita oli sormissaan pyöritellyt, kiivaasti pöydälle.

– Vai tavallisesti! Markku ärähti. – Etkö sinä Senja millään tajuat, etten minä enää halua olla tavallisesti?

– Mitä sinä sitten haluat? Senja hämmästeli.

– Minähän sanoin, mitä minä haluan, Markku sanoi ja näytti vihaiselta. – Minä haluan erota.

Senja nieleskeli kauhistuneena. Hän oli luullut Markun eropuheita vain riidan tuoksinassa lausutuksi tyhjäksi uhkaukseksi. Tässä mies kuitenkin taas puhui siitä asiasta. Oliko hän siis tosisaan?

– Miksi, Senja henkäisi. – Miksi sinä haluat erota? Olisit sinä voinut kieltäytyä lähtemästä kesäteatteriin, ei sellainen voi olla mikään syy...

– Syitä on paljon, Markku sanoi ja taitteli sanomalehden pois.
– Turha niitä on sen kummemmin eritellä. Kaikki ne johtavat siihen samaan asiaan, jonka sinäkin olet taatusti huomannut: ettei meillä ole enää mukavaa yhdessä.

– Onpas meillä mukavaa, Senja väitti ja kuuli, miten hänen sanansa kuulostivat puheen sijaan vinkaisuilta. Hänen äänensä oli alkanut pettää.

– Älä viitsi, Markku puuskahti. – Ei teeskennellä nyt enempää. Meillä oli ennen mukavaa, ja me totuimme olemaan yhdessä. Nyt tästä yhteiselosta on mennyt maku niin kuin liian monta kertaa liotetusta teepussista. Ole sinäkin rehellinen itsellesi ja myönnä se.

Senja tunsu veren pakenevan huulistaan. Markku oli tosissaan, se oli nyt selvää. Markku halusi erota hänestä ihan oikeasti, eikä vain suutuspäissään ja puheissaan!

– Vai vertaat sinä meitä käytettyyn teepussiin, Senja ihmetteli vaisusti. – Mitä tapahtui sille ajatukselle, että vietetään yhdessä vanhuutta?

Markku näytti kiusaantuneelta. Hän raapi niskaansa otsa kurtussa ja suu mutrussa. Senja katsoi häntä itku kurkussa. Hän ajatteli, että he eivät olleet vielä vanhoja, hän ja Markku, mutta eivät he olleet enää nuoriakaan. Senja oli ollut eläkkeellä keväästä saakka. Markku, yrittäjä, oli viisi vuotta Senjaa vanhempi. Hän oli myynyt firmansa jo pian sen jälkeen, kun he olivat Senjan kanssa tavanneet, ja ryhtynyt oloneuvokseksi.

Nyt kun minäkin olen eläkkeellä, ehditään nähdä ja tehdä yhdessä vaikka mitä, Senja oli hihkunut kesän kynnyksellä. Oli kohan Markku hautonut tätä eroajatusta jo silloin? Varmaan oli. Tuskin hän sitä muutamassa viikossa oli keksinyt. Kesäteatterin penkillä Senjan vieressä Vaimoketta katsoessaan hän oli ajatellut,

että pääsisipä eroon tuosta omasta vaimokkeesta. Ajatus tuntui Senjasta musertavan surulliselta.

– Sano nyt jotain, Senja pyysi.

– Mitä minä nyt voisin sanoa, Markku ähkäisi.

– Sano mikä on muuttunut, Senja vaati ja tunsi kiivastuvansa miehen avuttomuuden edessä.

– Sinä olet muuttunut, Markku sanoi.

– Miten? Senja kysyi yllättyneenä.

Markku levitteli käsiään.

– No, et sinä näytä samalta kuin kymmenen vuotta sitten, hän sanoi.

– Et sinäkään! Senja huudahti ällistyksestä selvittyään.

Markkukin näytti hämmästyneeltä. Aivan kuin hän olisi ihmetellyt, mitä se tähän asiaan kuuluu, että hän oli kymmenessä vuodessa tanakoitunut ja harmaantunut entisestään. Oli Senjakin pari kiloa lisää kerännyt, mutta jos häneltä olisi asiaa kysytty, olisi hän siekailematta sanonut olevansa tämän suhteen nuorempi JA nuorekkaampi osapuoli.

– Ihan oikeasti: kehtaatko sinä sanoa eron syyksi sen, että minä olen vanhentunut ja rupsahtanut? Senja tivasi sydämistyneenä.

– En minä niin sanonut, Markku väitti ja näytti tuskastuneelta.

– Minä vain sanoin yhden asian, mikä on 10 vuodessa muuttunut.

– Mitä ne muut asiat sitten ovat? Senja tiukkasi.

Markku nousi pystyyn tuoliltaan ja risti kädet rinnalleen kiukuisen näköisenä.

– Minähän sanoin, ettei minulla ole halua ruveta puimaan näitä asioita, hän sanoi töykeästi. – Ei tämän tarvitse olla niin monimutkaista. Lopputulos on se tärkein.

– Mikä ihmeen lopputulos? Senja ihmetteli.

– Voi hyvänen aika, Markku puuskahti ja katsoi Senjaa kuin vähä-älyistä. – Se, minkä minä olen nyt jo monta kertaa sanonut ääneen: että minä haluan sinut ulos tästä talosta.

– Siinä tapauksessa minulla ei kai ole paljoa vaihtoehtoja, Senja kommentoi.

Hän nousi pöydästä, ja hetken aikaa hän epäröi, pystyisikö hän kävelemään. Jalat tuntuivat kummallisilta, jotenkin tunnottomilta. Hän asteli makuuhuoneeseen lyhyin, töpöttävin askelin.

Markku ilmaantui huoneen ovelle.

– Sano, jos tarvitset kyydin jonnekin, hän sanoi.

Senja ei vastannut mitään. Hän katsoi ulos ikkunasta pihalle, sinne missä oli muutamaa hetkeä aiemmin nähnyt vihervarpusen tai -peipon. Hän oli katsellut oksalla istuvaa lintua ja ajatellut silloin tavallisia, jokapäiväisiä ajatuksia – kuten että ehdottaisiko tänään Markulle lohikeittolounasta vierasvenesataman ravintolassa, jotta voisi samalla käydä ostamassa samassa rakennuksessa olevasta lahjatavara kaupasta suuren keraamisen majakkalyhdyn kuistille.

Nyt kaikki sellainen oli muuttunut turhaksi, haihtunut pois. Senjan elämässä ei kohta enää olisi Markkua, ei yhteisiä lounaita tai mitään muutakaan yhteistä tämän kanssa, ei kuistia eikä koko tätä taloa. Senja ei tarvitsisi hienoa majakanmuotoista lyhtyä, sillä kohta hän olisi sekä yksin että koditon.

Joskus asiat muuttuivat nopeasti. Nyt niin oli käynyt, ja Senjaa heikotti, kun hän istui sängyn laidalla ja yritti käsittää, mitä hänen seuraavaksi kuuluisi tehdä.

– Kyllä siellä näin kesäaikaan tietysti asuu, tilapäisesti, Ville sanoi ja vaihtoi isommalle vaihteelle.

Senja istui pikkuveljensä vieressä autossa ja nyökkäili. Veli oli

kummeksunut hänen äkillistä ilmaantumistaan entiseen kotiky-
lään ja yrittänyt jo puhelimesta uudella hänen ja Markun eron
syitä. Senja oli luvannut puhua asiasta myöhemmin.

– Minä laitoin sinne veden päälle, niin sinun pitäisi pärjätä,
Ville jatkoi.

– Kiva, kiitos, Senja sanoi ja varoi kyselemästä mistään muusta
lapsuudenkotiin liittyvästä asiasta, jottei Ville olisi pelännyt jou-
tuvansa isosiskonsa talonmieheksi.

Veli oli kuulostanut vastahakoiselta, kun Senja oli kertonut,
että aikoi saapua majoilemaan heidän yhdessä omistamaansa ta-
loon, joka oli ollut nelisen vuotta tyhjillään. Kun äiti oli kuollut
palvelukodissa kaksi vuotta sitten, heistä oli tullut virallisesti ta-
lon omistajia, Villestä ja hänestä. He olivat pari kertaa pohtineet
puhelimessa paikan myymistä, mutta kumpikaan ei ollut vielä
tehnyt asian eteen mitään.

Talo oli täynnä tavaraa, sekä edesmenneiden vanhempien että
Villen ja Senjan tavaraa lapsuusvuosista saakka. Kaikki olisi pi-
tänyt käydä läpi ja lajitella, eikä kumpaakaan ollut kiinnostanut
ryhtyä siihen toimeen. Tavarointa olisi väistämättä pitänyt hävit-
tää, sillä Markun moderniin lasikuutioon Senja ei olisi voinut
viedä vanhoja huonekaluja tai juuri muutakaan tavaraa, ja Villen-
kin omakotitalo oli ollut jo vuosikymmeniä valmiiksi sisustettu.
Olisi pitänyt hävittää oman perheen menneisyyttä, ja se oli tuntu-
nut niin ikävältä, että Senja oli mielihyvin lykännyt asiasta päät-
tämistä.

Onneksi, hän ajatteli nyt. Jos lapsuudenkoti olisi myyty pilkka-
hintaan – sillä tältä kylältä vanhasta pienestä puutalosta ei enem-
pää saanut – niin mihin Senja olisi nyt mennyt?

Ville käänsi auton keulan tuttuun pihaan. Heinikko kahisi au-
tonpohjaa vasten.

– En ole täällä käynyt ruohoa leikkaamassa, hän pahoitteli.
– Ei haittaa, Senja sanoi ja avasi auton oven. – Minulla on kyllä aikaa tehdä pihatöitä.

Matala, tasakattoinen talo näytti surulliselta ja hylätyltä, niin kuin se tietysti olikin. Haalea ruusunpunainen maalikin näytti rapistuneen lisää sitten viime näkemän.

– Vasta nyt tajusin, että olisi voitu ajaa meille kahville ensin, Ville sanoi.

– Katsotaanko sitä huomenna? Senja ehdotti ja nosti matkalaukkunsa auton peräkontista. – Minä olen ihan poikki. Luulen, että tämän päivän ohjelmaksi riittää, kun laitan itselleni sängyn kuntoon ja syön kuppinuudeleita.

– Selvä sitten, Ville sanoi ja työnsi lippalakkiaan kohti takaraivoa. Senja ajatteli, että hänen silmissään pikkuväli oli aina vain poika, vaikka täyttäisi ensi vuonna jo kuusikymmentä. Ville oli säilyttänyt suoran ryhdin ja solakan olemuksensa. Kaikki vaaleanruskea tukkakin oli vielä päässä.

– Kiitos sinulle, kyydistä ja vedestä, Senja sanoi. – Miten se Peltosen kauppa, kai se vielä on olemassa?

Ville pudisti päätään.

– Kiinni se meni. Kyllä sinun täytyy lähteä kirkonkylään kaupanasioille, hän sanoi.

– No, se ei ole matka eikä mikään, Senja sanoi. – Kuusi kilometriä.

– Oikeastaan viisi ja puoli, kun se Mäntylän mutka oikaistiin, Ville sanoi ja hymyili.

Senja ajatteli, että veli näytti hymyillessään kovasti heidän isältään. Hänet valtasi hetkeksi lämmin tunne.

– Minä sanon Paulalle, että tulet huomenna kahville. Soitellaan siitä, ja tulen sitten nappaamaan sinut, Ville sanoi ja osoitti

Anna mahdollisuus jollekin uudelle.

Senja ja hänen puolisonsa Markku ovat riidelleet ihan pikkujutusta, mutta yllättäen mies haluaa tosissaan erota. Pian Senja huomaa olevansa yksin ja vailla asuntoa. Edessä on muutto vuosia tyhjillään olleeseen lapsuudenkotiin, ja uuden elämän opettelu.

Puuhaa vanhassa talossa ainakin riittää, ja muutto tuo eteen myös uusia tuttavuuksia. Yksi heistä on eläkkeelle jäänyt kuntasihteeri Juhani, joka ei aluksi vaikuta kovin aurinkoiselta persoonalta. Senjalla ei ole aikomustakaan enää kuluttaa aikaansa yrmyjen miesten seurassa, mutta Juhanissa taitaa sittenkin olla puoli, jota Senjan on vaikea vastustaa...

Sara Storm on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.